

No. 40. }

6te Oktober 1889.

{ 15de Marg.

Den syvende Bon.

(Subsendt).

Men frels os fra det Ond e!

Derfom jeg skulde spørge mine smaa Læsere, hvad et Onde er, saa vilde maasse en svare, at Sygdom er et Onde. En anden vilde maasse sige, at Fattigdom og Nød er et Onde. De vilde begge have Ret. Men Gud kan ofte lade os komme i Nød og Ulykke til stor Nytte for os. "Vi vide, at alle Ting tjene dem tilgode, som elffe Gud." (Læs Historien af Josef 1 Mos. 37, 12 og udover). Det største Onde, vi maa bede Gud fri os fra, er Synden. Dette Onde burde vi frygte mer end noget andet, thi det er et Onde, som Sjelen lider af, og Sjelen er den fornemste Del af Mennesket. Af Synden følger alle andre Under. Den første Synd mod

Gud var strax fulgt af Sorg og Sygdom og Død. I denne Bon: "Men frels os fra det Onde," beder vi om, at Gud vil bevare os fra alt Ondt baade paa Sjæl og Legeme, baade i Tid og Ewigheid. Vi beder til ham, i hvem der intet ondt er, at han ogsaa vil frelse os fra ham, i hvem der ikke er andet end ondt; jeg skal fortælle eder om et Par smaa Børn, som engang kom i stor Fare, og hvorledes de blev frelst fra denne Fare. August og Marie, saa hedte Børnene, var en Dag ude i Besøg hos sin Tante, og da de om Aftenen skulde gaa tilbage, var det allerede blevet temmelig mørkt. De havde ikke gaaet langt, før de hørte en Uld inde i Sloven, som de gik igjennem. Da kan du tro, de blev bange. Men deres Mo'r havde altid sagt, at de skulde bede til Gud, naar de kom i

Fare, og saa vilde han nok hjælpe. Gutten huffede denne Moderens Formaning, og de bad da "Fader vor" sammen. Da de kom til den syvende Bøn, blev de glade; thi de var visse paa, at Gud ogsaa vilde frelse dem fra den onde Ulv, da deres Mo'r havde sagt, at Gud altid hører de smaa Børn, som slittigt bad til ham. De tvilede ikke paa, at Gud kunde hjælpe dem; thi de havde læst, at Gud kunde gjøre alting.

De havde knapt bedet sit "Fader vor", før de hørte noget rasle i Buksene ved Siden af sig. "Uf! der kommer den," skreg Marie, og klynge sig fast til August. "Nei vist ikke," svarede han; "hvoreledes kan den komme nu, da vi bad Gud holde den borte. Se, det er Nero. Kom her! kom her, Nero!" sagde han, og idetsamme kom deres store sorte Hund til dem. Den var saa stor, at den kunde gjerne haaret dem begge to. "Nu behøver vi ikke at være bange for Ulven," sagde de begge to paa engang. Og det behøvede de ikke heller; thi Nero var saa stor og stærk, at han kunde gjerne vove et Basketag med Bjørnen for alt det. Ulven kom ikke op til dem, den havde nok seet Hundene og troet, at det var bedst at beholde Pelsen hel til Vinteren. Børnene troede, at det var Gud, som havde sendt Hunden for at reddede dem. Hvad tror du?

Saaledes bevarer Gud dem, som holder sig til ham, om han end ofte lader et tineligt Onde ramme os for at bevare os for det største Onde, Synden.

Nærlighed.

"Papa, elsker du mig? Jeg elsker dig," sagde lille Emma, idet hun sprang op paa Papas Kne og lagde sine Arme rundt hans Hals.

"Gjør du?" sagde Papa "Hvad bringer dig til at tro, at du gjør det, min kjære lille Pige?"

"Hvad, Papa? Det er da et rart Spørgsmaal! Ved jeg ikke, naar jeg elsker Folk? Jeg føler det jo over hele mit Indre."

"Nu, men hvordan kan jeg vide det? Jeg kan jo ikke se dit Indre."

"Vel, Papa, du kan vide det, fordi jeg er glad over, at du kommer hjem, og jeg vil saa gjerne sidde i dit Fang og se dig og høre dig tale."

"Sæt, at jeg var borte?"

"Da vilde jeg læse dine Breve."

"Sæt, at jeg havde det meget travelt eller var meget syg?"

"Da vilde jeg være saa stille, Papa, og jeg vilde løbe Grinder for dig og gjøre alt, jeg kunde, for at hjælpe dig og saa dig frisk igjen!"

"Men sæt, at jeg vilde have dig til at gjøre noget, som du ikke likte at gjøre?"

"O Papa, jeg vilde ikke bryde mig om, at jeg ikke likte at gjøre det. Jeg vilde gjøre det just ligedann aligevel, fordi jeg elsker dig."

Papa kysede hende.

"Emma, elsker du Jesus?"

"Ja, Papa."

"Hvordan kan du vide det?"

Emma tænkte sig om en liden Stund; derpaa sagde hun:

"Just paa samme Maade, tænker jeg."

Cavia, eller Guineaſvinet.

Cavia er en sydamerikansk Art af haleløse gravende Smaagnavere større end Røtter, men mindre end Kaniner, hvilke sidste den tilbøls ligner i Udseende. Man har tæmmet Dyret og indført det ogsaa hid til Nordamerika.

Det er et nøjsaa vart lidet Legetyr, men kan aldrig lære Opdragelse. Naar det er sultent, saa bider det gjerne sin Hæsterinde i Foden og forvæler lettelig andre med hende. En Dame i Milwaukee havde nylig kjøbt et saa-

dant Guineaſvin ; det kom i Theatret, løb rundt Benkene der; bed baade den ene og den anden i Foden og afstedkom en stor Forſkrækkelse og Forvirring.

Bordbønnen.

Et engelliſt Krigsskib laa engang i en Havn ved Sandwichsøerne. Kapteinen fandt, at han burde viſe nogen Opmærksomhed mod den kongelige Familie paa diſſe Der og inviterede dem derfor en Dag til Middag ombord tilligemed nogle Gøddinge. Indbydelsen blev ogsaa med Erkjendtlighed modtagen. Da Gjeſterne var ankommet og Maden ſerveret, bemærkede Kapteinen, at det varede længe, inden man vilde gaa tilbords. Han tænkte, at de fremmede kanſke kunde have Betænkeligheeder i Henſeende til Retterne, at de mende, ikke at kunne komme tilrette med diſſe. Omſider ſpurgte Kapteinen en af Tjenerne, som ſkulde varte op: "Hvad kan det betyde, at de ikke vil gaa tilbords?" Denne Tjener var et frontt ungt Menneske, og han forſtod Sammenhængen: "De venter rimeligviſ paa, at nogen ſkal læſe Bordbønnen," ſvarede han. "Saa læs den du," ſagde Kapteinen, og den unge Mand nebbad med ſtille Alvor Herrens Beſtiſnelse over Maaltidet. Nu gif Dronning Pomare og hendes Folge ſtrax tilbords, og den Maade, hvorpaa de tog fat paa Retterne, viſte nokſom, at de ingeniſomhelſt Betænkeligheeder havde haft angaaende diſſe; de havde kun ventet paa, at nogen vilde læſe Bordbønnen.

Denne lille Begivenhed kunde kanſke give lidt at tænke paa ogsaa for Folk udenfor Sandwichs-Øerne.

Gaade.

1.

Et nyttigt Dyr, ſom gjennem Jordens Skjød
Det tunge Plogjern mangen Gang har
drevet;
En gammel Adelsſlægt, forlængſt udbød,
Hvis Navn i Nordens Saga dog er
ſkrevet.

2.

Vogt denne vel! er end den liden kun,
Du dog at ſtyre den maa tidlig lære.

1 og 2.

Det hele findes i det første Mund,
Dog kan i din det ogsaa ſundom være.
G.

Opløsning

- a) paa Gaaden i No. 18: Intet.
(Nyttig opløst af P. P. G., La
Grosſe, Wis.).
b) paa Gaaden i No. 19: Gniften.
(Nyttig opløst af P. P. G. og J. G.,
La Grosſe, Wis.).
c) paa Do. i No. 20: Egteſkab.
(Nyttig opløst af M. K., Wells,
Minn., og P. A. P., Fosſum,
Minn.).
d) paa Do. i No. 21: Dieſtenen.
(Nyttig opløst af M. K., Wells,
Minn.).
e) paa Do. i No. 22: Sin Lige-
mand.
f) paa Do. i No. 25: Mode, EDOM.
g) paa Dpgaven i No. 26: 2 Tjenere
ſeiler over, 1 tilbage, 2 Tjenere over,
1 tilbage, 2 Herrer over, 1 Herre
og 1 Tjener tilbage, 2 Herrer over.
h) paa Gaaden i No. 29: Aladdin.

Rivitteringer.

Til det nye Skolelærerſeminar i Sioux Falls:

Bed Paſtor A. C. Olfen, fra Ma-
rinus Anderson 0 50 Frank Anderson
0.50, Marie Andersen 0.25, Chriſtine
Andersen 0.10. Tilſ. \$1.35.

Entered at the post office Minneapolis,
Minn., as second-class matter.

"Fæbrelandet og Emigrantens" Eryktert,
Minneapolis, Minn.